

UKLENJENA

Celo življenje sem bila sama; sama sem se spopadala s svetom in iskala svojo svobodo, v upanju, da jo bom nekoč našla. Lahko hodim in tečem, toda to ni svoboda. Skrivanje, moledovanje in upanje ni svoboda. Želim si samo, da bi lahko poletela ...

Sem jaz, petletna punčka, ki se skriva doma in ne hodi ven, se ne družim z vrstniki in ne opravljam z drugimi punčkami v razredu. Ne nosim rožnate in ne maram kril; sem samo jaz, ki nisem običajna.

»Pikica, pridi sem,« mi z velikim nasmeškom pravi visok možki. Možki, ki naj bi nadomestil mojega pravega očeta, ki je umrl. Toda le oddaljil me je od mamice in mi prizadejal zlo.

»Očka ima darilo zate,« se mi nasmeji, toda njegov nasmešek ni več prijazen. Hinavski je, podel. Njegove roke me potegnejo k sebi, mi slačijo oblačila, udrihajo po meni. Dvigne me in vrže na posteljo. Nemočna sem. Zarine se vame. Globoko in hitro. Nimam energije, da bi kričala. Preveč boli.

Sem jaz, enajstletnica, ki redno dela domače naloge in je zmeraj tiho, ki se izogiba ljudi in ne vtikuje svojega nosu tam, kjer to prav nič ni potrebno. Nisem ena od svojih vrstnic, ne hihitam se in ne pogledujem za fanti.

»Ko prideš domov, hočem, da si gola v postelji, če ne, bodo posledice.« Ko se slačim, drgetam od strahu. Kadar ga ne ubogam, me pretepe in se znaša nad mano; z menoj nima nikakršnega potrpljenja, kaj šele usmiljenja. Sem njegova žrtev številka ena. Vedno slišim, ko pride domov; loputanje vrat in zvok njegovih težkih škornjev, ki udarijo po tleh, ko se sezuje; kako se napoti po stopnicah navzgor in stopnice cvilijo od njegove teže. Obrnem se na trebuh in zatisnem oči, molim, da bo čim prej konec. Da ne bo mučenja, bolečine.

Sem jaz, petnajstletna gimnazijka, ki stalno nosi dolge rokave in ohlapne kavbojke, da bi skrila podplute, modrice in mnoge brazgotine. Sem odličnjakinja in ne popuščam; stalno me ženejo naprej, naprej in naprej, a kaj ko niti tega ne vem, kako se bom rešila svojega lastnega trpljenja ...

»Kurba ena!« je zavpil. Bila sem ukleščena pod njim, zarival se je globoko vame. Z vsakim premikom me je samo še bolj bolelo. Čutila sem pot njegove kože na svoji; čutila sem njegove grobe roke, ki so se sprva ljubkovalno dotaknile mojega obraza, nato pa so se nežni dotiki spremenili v udarce. Njegove roke so močno udrihale po meni; po obrazu, rokah, trebuhu, dojkah. Zagrabil me je za lase in me grobo povlekel navzgor, ko je končal v meni.

Sem jaz, šestnajstletnica brez upanja, ki ji že dolgo ni nič več mar. In že dolgo nazaj me je nehalo skrbeti, kajti sprijaznila sem se s svojo usodo. S tem, da sem mu samo igračka; da nad mano znaša svojo jezo; da uživa v mučenju in pretepanju, grobostih ... Jaz sem samo njegova žrtev.

Povzpnem se na streho bloka. Sedem na rob. Noge mi bingljajo v prazen zrak. Posmehnem se in si prižgem cigareto. Tako blizu smrti, a vseeno tako daleč. Ogorek odvržem in izpraznim žepe. Steklenička uspavalnih tablet, pred kratkim naostren nož, škatlica cigaret, vžigalnik. Prižgem si še eno cigareto. Zadnjo cigareto. Pogori. Zgrabim nož. Kri je nenadoma po mojih prstih, rokah, zapestjih. Na dlan si stresem vsebino stekleničke in vse naenkrat pogoltnem. Ne čakam. Končno lahko letim.

Sem jaz, ki je celo življenje upala na svobodo. Sem jaz, ki jo je končno našla.